

ՊԱՏՄԱԿԱՆ

ՊԱՏՄՈՒԿՆԵՐ

Հետզհետէ հրապարակ կհանենք «Լուսմայ»-ի միջոցով մեր մատենադարանում գտնուած այն մագաղաթէ և թղթէ՝ կազմերի պահպանակներն ու այլ և այլ գրչազերների մանր պատառիկները, որոնք պատմական արժէք և բովանդակութիւն ունին:

Ա.

Մագաղաթէ 4 թերթիկ, առաջին ու վերջին թերթերի վերին մասերը պատռտուած. փոքր երկաթագիր.

Ա. եր. «ուստի եւ իմ անարժանութիւն, թէպէտ եւ ըստ նորին արժանեաց եւ մեծի երախտեացն զոր ունէր առ իս ոչ եր բաւական հատուցանել սակայն ըստ հաճութեան...»

Բ. եր. «... որպէս զի ընդ լսելոյ զլուր բանին կենաց, լտեսցեն իբրև աչաւք իմն զտիպ նախահարցն «եւ զփրկագործ տնաւրէնութիւն բանին Աստուծոյ մարմնացելոյ վաս (մի տառ ցեցակեր)

Գ. եր. «զիւն, Աստուածապարգեւ աստուածապատիւ զաւակաւք իւրաւք, ուստերաւք եւ դստերաւք եւ ճամենայն ծննդաւք իւրեանց: Որոց ննջեցելոցն «հանգիստ եւ ողորմութիւն պարգեւեսցէ Քրիստոս Աստուած: եւ զկենդանիսն անխռով խաղա

Դ. եր. «եւ ես որպէս լիմարեալ ընդ կերողս եւ ընդ

ւարճեցողս ընթացայ անառակութեամբ, եւ զինչ
 ճուռնիցիմ պատասխանի ի գալստեան տեառն ի-
 մոյ, վասն որոյ զխոստովանութիւն իմ գրով ար-
 չանացուցանեմ; եւ աղաչեմ զժառանգաւորս

Ե. Եր. Եւրաթի նորա ասելով երանի ում թողութիւն ե-
 ղեւ մեղաց եւ որ զինի պատշաճի, եւ լիշեցէք
 աղաւթիւք ի տէր զարժանաւորսն ամենայն բա-
 րեաց լիշատակի զաստուածասէր թագաւորն Հե-
 թում, եւ զբարեպաշտ թագաւորն նորա Զապիւ,
 զուստր Լեւոնի արքայի,

Զ. Եր. Եւ որդի սուբ արքային զծիրանածին Պարոնն
 Վեւոն որոյ մնան քով փրկութեան նորա, եւ
 զմեծազգի կենակիցն իւր զսրբասէրն Կերան, եւ
 զգեռաբոյս մանուկ սոցա Հեթում եւ զքորք
 Բիւր: Այլ եւ զբարեպաշտուհիք եւ զաւրիորդք
 Է. Եր. «... առաւել ի բազում եկեղեցիսն իւր զորս ինքն
 կանկնեաց»:

Վասնզի յաւուրս սորա եղեւ խաղաղութիւն
 մեծ աշխարհիս կիլիկեցւոց եւ հանգիստ քրիս-
 տոնէից: Մինչ զի ի բազում աշխարհաց ի սրոյ
 եւ ի գերութենէ

Ը. Եր. «... Հայսց Հեթում որ եւ ըստ մեծ յուսոյն իւ-
 րոյ զոր ունէր առ Աստուած յաւել եւ զայն
 զբասէր եւս լինել: եւ սիրող կարգաց եւ կրաւ-
 անից եկեղեցւոյ եւ նորին խորհրդոց: տաւնից տէ-
 րունականաց եւ սրբոց վկայից: որ եւս:

Բ.

Մի թերթ բաց դեղին թուղթ, նօսրգիր, աջ կող-
 մից պատուաւած, վրան կնիք փակագրով. մի երեսին

զանազան գրչափորձութիւնք, իսկ միւս երեսին հետեւեալ ոտանաւորը.

«Ես Աբրահամ վարդապետս Բաղիշեցի
ելեալ փախստեամբ ի Վան գնացի,
ուրիշ ամիս ես անդ կացի,
որ մի երբէք ոչ խնդացի,
թիւ ըն տարոյն երբ թուեցի.
Ի կաճառէ յարմարեցի
զի այն քաղաքն չարեօք էր լի
զոր հաւատով մարդ չկայր մի,
որքան ես անդ ի շուրջ եկի,
ծաղիլ ուստէք ոչ գիտացի,
զի մարդ բարի ոչ գտանի.
Երկիրըն այն յոյժ խոտելի,
բայց միայն ոմն մանկագունի
յոր մեծատուն վերաձայնի
խօջալ մարխաս գեր գովելի,
անուն որդոյն միրզախանի,
սա՛ եղև ինձ յոյժ սիրելի,
եղբայրագիր և նազելի,
հանց մեծարէր զիս ի պատուի,
մինչ օրըն վերջ պատուով էր, լի:

ՆԻՒԹԵՐ ԴՊՐՈՑԱԿԱՆ ՊԱՏՄՈՒԹԵԱՆ

ՏՓԽԻՄԻ ԵՒ ԵՐԵՒԱՆԻ ԹԵՄԱԿԱՆ ԴՊՐՈՑՆԵՐԸ 1836 ԹՈՒԻՆ

Յովհաննէս Ը. կաթողիկոսը 1836 թ. օգոստ. 18 ին № 247 գրութեամբ ընդարձակ բացատրութիւններ է տալիս Վրաստանի պարոն կուսակալին, որից